

festivalový deník

zvláštní vydání deníku Právo

04 pondělí 1. 7. 2019
zdarma

PRÁVO
hlavní mediální partner kviff

Uvnitř čísla

English version inside

První dva díly Bez vědomí dnes ve Velkém sále	04
Staříci na road tripu za pomstou	05
Kde pořídit nejlepší #kviffie	06

Klasická „plnosálková“ s Annou Pniowsky, která ve filmu Caseyho Afflecka *Světlo mého života* hraje malého kluka. Za těch pár let od natáčení dost vyrostla.

O otcích a synech

Držitel Křišťálového glóbu Casey Affleck se včera festivalovému publiku představil jako režisér snímku *Světlo mého života*

Za ty dva roky se nezměnil: držitel Oscara a Křišťálového glóbu z roku 2017, americký herec **Casey Affleck** je zase ten nejnenápadnější, a přitom nejcharismatictější člověk v místnosti. Zas mluví uvolněným, trochu nakráplým hlasem a vyzařuje z něho zvláštní nejednoznačnost, skromnost, možná pochybnosti. Přijel jako režisér snímku *Světlo mého života*, který si sám napsal, natočil, produkoval a hraje v něm hlavní dospělou roli. Světovou premiéru měl tenhle nezávislý film na letošním Berlinale, českou premiéru včera v Karlových Varech. Vedle něj sedí třináctiletá Anna Pniowsky, dívka, která hraje ve filmu postavu vyrůstající bez ženského vzoru.

Veronika Bednářová

Při úvodu k české premiéře filmu ve Velkém sále se Casey Affleck nechává slyšet, že Vary jsou jedním z jeho nejoblíbenějších festivalů na světě – a to že na festivaly jezdí často. Poprvé tu byl před dvěma lety – spolu s početnou skupinou texaských filmařů a experimentálním snímkem *Přízrak* režiséra Davida Boweryho. Cenil si tehdy velkorysosti varských fanoušků. „Natočit film trvá hodně dlouho, některé se povedou víc, některé méně, ale je to jako s dětmi – máte je rádi všechny stejně,“ dodává dnes, kdy má za sebou už druhý režijní počín.

Dystopie bez žen

Právě s dětmi a rodičovstvím jeho nový film *Světlo mého života* hodně souvisí. „Začal jsem jej psát už dávno a týká se mé zkušenosti rodiče, takže zásluhu na něm mají

i moje dvě děti,“ vysvětluje a představuje hlavní, dnes už dospívající herečku Annu, která je podle něj velmi „statečná, talentovaná a pracovitá“. A chválí ji dál: „Tomu filmu se hodně věnovala a pomohla jeho současné podobě. A až bude mít za sebou střední a vysokou, určitě ji uvidíte ve spoustě dalších snímcích.“

Příběh rodičovské lásky, který se soustřeďuje čistě na vztah dvou lidí, je tu metaforicky zahalen do dystopie. Co se stane, když na zemi nezůstanou žádné ženy? „Jako rodič přece musíte chránit své dítě. I když je to někdy na úkor jeho emocionálního vývoje,“ vysvětluje Affleck.

Drsná Kanadanka

Příběh je ale taky o mladém člověku, který cítí přirozenou touhu se od rodiče už odpoutat, být nezávislý. „V ideálním případě by vám mělo být na konci filmu jasné, že

dítě je schopné být si samo svým zachránce,“ dodává Affleck, který původně psal příběh o otci a chlapci. Oba jeho synové se ale okamžitě vzbuřili a tak přímou inspiraci mu zakázali. Chlapce proto vyměnil za dívku a inspiroval se svými neteřemi.

„Snažil jsem se vši silou ukázat, co se odehrává v dítěti, nad nímž rodiče pořád drží ochrannou ruku, i když ono už dávno nechce,“ vysvětluje a jako další inspirační zdroj uvádí virus zika. „Když se tenhle virus objevil, zdálo se mi zajímavé, že existuje nákaza, která napadá jedno pohlaví víc než druhé.“

Ten sci-fi film o otci a dceři má dvě hodiny a je to náročná odysea. Anna Pniowsky, která sama o sobě říká, že je „drsná Kanadanka“, ale náročné natáčení v chladných podmínkách zvládla. „My jsme si nevybrali Annu. Anna si vybrala nás. Cítil jsem, že je to ta pravá.

Věděl jsem dokonce, že nepotřebuju, aby byla přesně taková, jako je ta postava, protože Anna to celé jednoduše zahrála. A taky vždycky zahrála. Je tam hodně dialogů: všechny se je naučila a každý den přišla perfektně připravená. Tím mi nesmírně zjednodušila život.“

Bratři Affleckovi i bratři Coenovi

Casey Affleck mluvil v rozhovoru pro Festivalový deník i o tom, že by rád znovu pracoval s bratrem Benem:

„Myslím si ale, že nejlepší na světě jsou bratři Coenovi. Rád bych s nimi pracoval. Ale pak si zase říkám, že kdybych s nimi točil, tak bych je třeba zklamal – a to by teda bylo smutný. Navíc nemám rád filmy, ve kterých hraju, takže kdybych nějaký natočil s jedněmi ze svých nejoblíbenějších režisérů, neměl bych ho pak šanci vidět. Je to komplikované. Což ale nemění nic na tom, že Coenové jsou skvělí!“

Na otázku, zda sem do Varů přiveze i svůj příští snímek, když jsou tady jeho díla přijímána tak příznivě, vykřikne: „No jo, máte holt špatný vkus!“

Ale potom hned dodává: „Ale přijel bych znovu strašně rád! Je to tady nejlepší! Tenhle festival si na nic nehraje, všichni jste tu supermilí, kina jsou krásná, město nádherné a hlavně tady máte skvělé počasí!“ ●

KVIFF Talks

Ivan Zachariáš

Znělky a byznys

Debaty ze série KVIFF Talks se **dnes** vydají českou cestou. Hlavní tématem budou festivalové znělky – minipříběhy, jejichž hrdiny se už stihly stát české i hollywoodské hvězdy. Kdo by si nezamiloval Malkovichovu jízdu taxikem nebo Miloše Formana rozbíjejícího si Křišťálovým glóblem prášky. **Od 14.00 ve Vodafone Lounge v prvním patře Thermalu** se o znělkách bude diskutovat s jejich dvěma českými režiséry: **Martinem Krejčím** a **Ivanem Zachariášem**. Ti navíc na festival přivezli i své autorské projekty: Krejčí svůj americký celovečerní debut **Podivuhodná dobrodružství Paula Harkera** a Zachariáš seriál z produkce HBO Europe **Bez vědomí** (více o něm na straně 4).

Vstup je zdarma, nepotřebujete akreditaci ani vstupenku, mluvit se bude česky – s tlumočením do angličtiny.

Další den se pak vydáme do útrob filmového byznysu. Pozvání karlovarského festivalu na KVIFF Talk přijala zakladatelka a dlouholetá ředitelka European Film Marketu při Berlinale **Beki Probst**. S klíčovou osobností branže si popovídejte **zítra od 15.00 ve Vodafone Lounge**.

Hlavní soutěž

Nahota ne na prodej, ale zdarma a pro každého – v tragikomedii z nudistického kempu Patrick

Nudakemp a kladivo

Belgická tragikomedie Patrick je plná naháčů

Všude kolem jsou nahá těla, většinou postarší. Navzájem se vesele zdraví, halekají. Jen jeden mladý muž je zde viditelně nespokojený. Patrickovi zemřel otec, majitel tohoto nudistického kempu, ale hlavně ztratil své oblíbené kladivo. Vítejte v tragikomedii režiséra **Tima Mielantse**, která na karlovarském festivalu soutěží o Křišťálový glóbus.

Zbyněk Vlasák

Šikovný, avšak málomluvný titulní hrdina navrhuje jen tak pro sebe designové židle. A v kempu, který se scho-vává uprostřed lesů, dělá údržbáře. Má svou práci rád, ale taky má rád, když je všechno hezky v pořádku. A to teď není. Kemp je bez majitele v chaosu, někteří

nazí turisté by se ho rádi zmocnili a Patrick pořád nemůže najít to své milova-né kladivo. „V létě roku 1985 jsem byl se svými rodiči v nu-distickém kempu v Pyre-neích. Na ten výlet nikdy nezapomenu. Nešlo ani tak o nahotu samotnou, spíš o podivné existence, na něž jsem tam narazil. Například

nevidomá žena, která kemp vedla, vůbec o nahotě ostat-ních nevěděla. A mí rodiče se tam skamarádili s lidmi, z nichž se vyklubali členové ETA, baskické separatistické organizace,“ vzpomíná na dávnou inspiraci belgický režisér Tim Mielants. Ten se rozhodl nešetřit nahoty (těla jsou často zabí-rána jaksi zespodu) či podiv-ných postaviček ani diváky svého filmu. A nad tím vším ční sám Patrick.

Hrdinové mimo krysí závody

„Jako student jsem měl pocit, že jediná cesta, jak být šťastný, je vybudovat si úspěšnou kariéru a stát se někým důležitým,“ pokrač-uje Mielants. „Ale pak jsem poznal našeho školníka, který stál zcela mimo tyhle krysí závody. Byl jsem jím naprosto fascinovaný. Byl pro mě hrdinou, který našel štěstí sám v sobě. A od té doby na takové lidi narážím pravidelně: na trávnickáře na fotbalovém stadionu, jehož hlavní ambicí je ráno pře-kreslit čáry na hřišti, nebo na svého souseda, který ne-zjištěně, zadarmo pomáhá celé ulici, a ještě se u toho hodně nasměje.“ Hrdina Mielantsova filmu je na tom podobně. Patrick je v zásadě spokojený s tím, jaký je, nepotřebuje nic víc. Necítí na sobě žádný vnější tlak, nemusí na nikoho dělat dojem, nestojí o to, belhat se po společenských schůdcích nahoru. A jen svou existenci

tak vlastně nasvěcuje životy nás ostatních, kteří se takhle odpojit nedokážeme. „Patrick v sobě má urči-tou vážnost, ale bez uzem-nění, má svůj humor, ale nepoužívá ironii ani cynis-mus. I tím jsem se chtěl přiblížit lidské autenticitě, tomu, co to vlastně zname-ná, být sám sebou,“ dodává Mielants. Hledání ztraceného kladí-va Patrickovi nakonec – přes různé úsměvné peripetie (třeba nahou rvačku v obyč-ném voze) – zvedne sebe-vědomí a ve finále i změni život. Jestli chcete zkusit, zda tenhle film změni život vám a zda po jeho zhlédnutí nezatoužíte svléknout aspoň tričko, vyražte dnes v osm do Velkého sálu. ●

Patrick

1. 7. | 20.00 Velký sál

2. 7. | 13.00 Pupp

4. 7. | 11.30 Kino Drahomíra

Fakt navíc

Kevin Janssens přibral kvůli roli Patricka 17 kilogramů. Snad mu to nekomplikuje kariéru: objevuje se teď zároveň ve filmech se štihlou Olgou Kurylenko nebo s vypracovaným belgickým kolegou Jeanem-Claudem Van Dammem.

Turecký režisér Kivanç Sezer (na snímku) tentokrát zvolil pro svůj film hodně absurdní poetiku

Zebry a antidepresiva

Turecký film Maličkosti vypráví o roli práce v našem životě

Prozatím natočil dva celovečerní filmy a oba se probojovaly do Hlavní soutěže karlovarského festivalu. Zatímco tři roky stará *Otcova křídla* byla sociálním dramatem ze života dělníků na jedné velké istanbulské stavbě, tentokrát si turecký režisér **Kivanç Sezer** za centrální postavu zvolil řadového manažera farmaceutické firmy.

Zbyněk Vlasák

A použil i jinou formu. *Otco-va křídla* nabídla bezútešný pohled na sociální nerov-nosti v turecké (potažmo i západní) společnosti, kde dělníkovi může navrátit dů-stojnost snad jenom smrt. Nový Sezerův snímek *Ma-ličkosti* je naproti tomu ab-surdní komedií o tom, co se stane, když jednoho z mana-žerů firmy distribuující an-tidepresiva náhle propustí. Sám režisér nicméně mluví o tom, že jde o první dva díly trilogie, která má za cíl odhalit „velmi silné, univerzální, ale skryté vazby mezi prací, spotřebiteli a ka-pitalisty“. Jeho hrdina Onur si v *Ma-ličkostech* neklade žádné velké cíle, vrcholem jeho imaginace je dobře si vybrat dovolenou. Manažerská práce se stala integrální sou-částí jeho života, dokonce včetně různých směšných pouček z powerpointových prezentací, kterým už uvěřil natolik, že se jich nehodlá vzdát ani po svém vyhazovu. Zapiše se i na jakýsi absurd-ní kurz, který mu má dodat sílu v honbě za dalším za-městnáním.

Fakt navíc

Kivanç Sezer je vystudovaný inženýr, k filmu mu život nasměrovalo teprve rozhodnutí odejít na čas z Turecka do Itálie. Ale i po svém návratu dělal dlouho jen střiháče v televizi.

Zároveň si Onur dětinsky odmítá přiznat, že přestože se držel všech pravidel, která znal, a dělal všechno, co se mu řeklo, jeho kariéra dostala ránu a všichni jsou najednou ochotni nabídnout mu jen horší pozici. No a do toho se to našemu hrdinovi začne sypat doma (poté, co do sebe začne sypat antidepresiva, na jejichž distribuci se předtím ve firmě podílel). „I náš soukromý život je politikum,“ říká Sezer. „Jen ho tam potřebujete v kaž-dodenní rutině a detailech najít. Onur se považuje za živitele domácnosti. Jakmile tuto roli ztratí, stává se dost politováníhodnou postavou. Těch osm měsíců bez práce je pro něj takovým coming of age příběhem.“

Koláče bez práce?

Absurditu ještě posilují vtipné režisérské nápady. Na jednu poradu se Onur dostaví tak, že vyleze z obří krabíčky léků, jeho šéf, když ho vyhazuje, má na sobě

plyšovou hlavu zebry a tak dále. Tím vším se Sezer pokou-ší pojmenovat, co pro nás v současném systému zna-mená práce, jak velkou část nás samotných okupuje a jak se bez ní musíme učit žít jinak – nebo vlastně vůbec žít. Navazuje tak mimo jiné (možná nezáměrně) i na současné debaty o tom, co budeme dělat v budoucím světě bez práce, kde za nás budou nekvalifikované, ale velmi pravděpodobně také mnohé kvalifikované činnos-ti vykonávat roboti, respekti-ve počítače. Turecký snímek *Maličkos-ti* má dnes na MFF Karlovy Vary světovou premiéru. ●

Maličkosti

1. 7. | 17.00 Velký sál

2. 7. | 10.00 Pupp

4. 7. | 9.00 Kino Drahomíra

Hrdina Maličkostí dostává padáka – od šéfa v kostýmu zebry

Osobnost dne

Foto: Jan Handreich
Foto: Bet Orten

Patrycja Planik strávila kvůli filmu Andrease Horvatha devět měsíců cestou po severoamerickém kontinentu

Potkala jsem medvěda

Polská fotografka Patrycja Planik je hereckým objevem pěší road movie Lillian

V roce 1926 se polská imigrantka Lillian Alling vydala pěšky z New Yorku do Evropy. O tři roky později ji skutečně viděli v Beringově průlivu. Rakouský dokumentarista Andreas Horvath se v Lillian inspiroval jejím osudem. Pěší túru americkým venkovem režíruje jako minimalistický portrét dívky na cestě po kukuřičných polích, mezi rodeem a demoličním derby. **Patrycja Planik** ve filmu nemluví, vše odehraje postojem, pohledem a gesty.

Šimon Šafránek

Jako fotografka býváte spíš za kamerou. Jaké to pro vás bylo před ní?

Nikdy by mě bývalo nena-padlo, že bych mohla hrát! Ukázalo mi to ale nový způ-sob komunikace. To je fas-cinující. Ovšem nechávám tomu volný průběh, focení mě naplňuje.

Ve filmu skoro nemluvíte. Bylo to osvobozující?

Jsem zvyklá vnímat svět kolem sebe fotografickými očima: je němý, bez zvuků. Když přestanu slova po-užívat, musím hledat nové způsoby komunikace.

To jsem se naučila už při jedné své dřívější práci s tanečníky. Ale když jsem vyhrála konkurz na Lillian, prvotní radost brzo vystřídal pocit zodpovědnosti. Zavola-la jsem kamarádce, která je úspěšnou herečkou: Co mám dělat? – Hlavně zůstaň sama sebou!

Zjišťovala jste si něco o skuteč-né Lillian Alling?

Její cestu jsem nějakou dobu studovala. Ale přece jen je to sto let stará událost... Svět se změnil. Nasměrovala mě, ale pak už to bylo na mně, vy-brala jsem si vlastní krajinu. Na druhou stranu mi Lillian vždycky připadala blízká.

Když se mě třeba Andreas na konkurzu zeptal, proč ji chci hrát, docela přirozeně jsem odpověděla, že proto, že by se takový příběh mohl stát i mně.

Chodíte ráda na výlety?

Ve dvaceti jsme si se sestrou založily sportovní klub – po-jmenovaly jsme ho Ženská stezka. Vyšláply jsme si třeba Džabal Tubkal v marockém Atlase nebo jsme podnikly trek na norský ledovec. Táta nás bral do hor a na túry odmala.

Film jste natáčeli devět měsíců. Podepsalo se to na vás nějak?

Lillian mi dodala odvahu cestovat sama. Měli jsme třeba měsíc pauzu a já chtěla na tu další lokaci dojít pěšky! Andreas mi to ale rozmluvil, ať si prý počkám na konec natáčení. Stejně jsem vzala batoh a aspoň jsem cesto-vala po kamarádech, které v Americe mám. A vnímala jsem, že se na té cestě sama nebojím, protože jsme už za sebou měli půl roku, zvykla jsem si. Možná jsem od Lillian tak trochu převzala její auru, každopádně mě při cestování nikdo neohrožo-val. Hlavně v malých měs-

tech jsou lidé hrozně milí a otevření. Na jednom místě nám vybuchlo ubytování v hotelu – a místní nás skvě-le přijali.

Co jste při natáčení zažila?

Celá ta cesta pro mě byla jako dar. Byla to moje život-ní cesta. Líbilo se mi v pus-tinách Badlands, inspirovala mě Aljaška. To mi už skoro dva měsíce nefungoval te-lefon, moje polské číslo ne-existovalo. A cítila jsem, jak mě příroda postupně mění a přijímá za svou. I zvířata se mě přestala bát.

Jaká jste viděla?

Potkala jsem grizzlyho – to bylo úžasné. Viděla jsem orly a návrat lososů a na Aljašce jsem zahlédla dva jeleny. Chtěla jsem se k nim přiblížit s foťákem a oni mě nechali přijít docela blízko, neutekli. A když jsem Lillian ukázala mamince, taky re-agovala hlavně na zvířata. No tak ti děkuju, mami!

Co jste si z té cesty odnesla?

Žijeme ve světě, kde o sobě pořád pochybujeme, všichni mezi sebou soutěžíme. Lil-lian stála mimo pochyby. Byla přesvědčená, že dojde domů. Věřila v sebe samu, ve vlastní věc. To mě naučila. Když jsem strávila takovou dobu na cestě, na konci jsem byla mnohem soustředěnější na svůj cíl než kdykoli před-tím. Dokonce jsem se roz-hodla, že bych mohla přejít Beringův průliv. Už jsem plá-novala, jak to provedu. V tom je to cestování nakažlivé, jako heroin asi. Měla jsem prostě chuť jít pořád dál. Nakonec jsem ale byla příliš unavená a vrátila jsem se letadlem. ●

Lillian

3. 7. | 13.00 Městské divadlo

5. 7. | 15.30 Malý sál

Srdce ve Varech

Elišku Křenkovou a Terezu Voříškovou spojuje nejen role Emy v inscenaci Amerikánka, ale i dlouholeté přátelství

Dcera Kuráž

Vojtěch Rynda

Ema nemá mámu. Ema nemá ani maso: klišák, které dostává k jídlu v dětském domově, se tak říkat nedá. Ema možná má tátu. Je to boxer a děsný borec a čeká na ni v Americe.

Ema Černá svůj životní příběh vyprávěla před lety režisérovi Viktoru Taušovi, když oba zrovna žili na ulici. V té době už měla za sebou pobyt v několika ústavech pro děti a nezletilé i pěstounskou péči, která nebyla o moc vlídněj-ší. Příběh nepoddajné dívky jako by se v rukou fascinovaného Tauše kroutil jako had a říkal si sám o svůj tvar. Přestože text, s nímž režisérovi pomohla Evita Naušová, získal v Cannes cenu za nejlepší nerealizovaný vý-chodoevropský scénář, místo filmového zpracování se Emíno vyprávění pod názvem Ameri-kánka nejdřív dočkalo divadelní podoby. O vnitřní dialogy dívky se v něm dělí Eliška Křenková a Tereza Voříšková. Osud vedl Taušovu ruku i při jejich obsa-zení: režisér tehdy netušil, že herečky jsou blízké přítelkyně, přitom bez jejich vnitřního pro-pojení by inscenace určitě neby-la tak působivá.

A pak zase. „Tahle inscenace nemění herečky, ale proměňuje se tak, jak život vyžaduje,“ řekl

režisér, když Voříšková otěhot-něla, a představení bylo navíc potřeba přizpůsobit prostorám Karlovarského městského divadla, kde bude Amerikánka uvedena 1. a 2. července. Místo šplhání na temný monolit nyní herečky přednášejí text bok po boku v kostýmech zaplňujících celý pódiový prostor.

Nezдолná Ema dokáže překo-návat šikanu, násilí, hlad a další příkoří i díky své hluboké víře ve svobodu. Amerikánka, odehrá-vající se v otřesných podmín-kách socialistických pastáků, nemůže nerezonovat s letošním třicátým výročí pádu totality, které festival připomíná na řadě úrovni. Svoboda sama o sobě ale problémy nevyřeší. V pro-storu Jatka78, kde se hra uvádí v Praze, vyčleňují při každém představení jednu řadu na pod-poru dětí, které nevyrůstají ve svých rodinách.

Jiné znevýhodněné děti, pro-tagonisté filmu Hlučné dny, si na karlovarskou premiéru „svěho“ snímku udělají výlet. Hlučné dny běží také v sekci Lidé odvedle; blok s tematikou postižených lidí vzniká ve spolupráci s chari-tativními projekty Nadace Sirius a Patron dětí. Každý den se dá dělat něco pro to, aby se děti jako Ema měly líp – a aby byly svobodnější. ●

známkování: 1 výborný / excellent
2 dobrý / good
3 průměrný / average
4 slabý / weak

PRÁVO

průběžné hodnocení

1	Papicha	1,17
2	Tout le monde debout / Lásky bez bariér	1,21
3	Yesterday	1,24
4	Mystify Michael Hutchence	1,28
5	Diego Maradona	1,35
6	Il traditore / První zrádce	1,44
7	De frivillige / Falešně	1,57
8	Amazing Grace	1,60
9	Adam	1,70
10	Lillian	1,72

Foto: KWIFF

Kudy do Moskvy? Skutečná Lillian Alling se před sto lety vydala z New Yorku do Ruska. Po svých.

Událost dne

„V *Bez vědomí* se postavy musejí každý den rozhodovat na základě toho, ke komu cítí loajalitu,“ říká anglická herečka Hattie Morahan

S vědomím estébáků

Režisér Ivan Zachariáš se po *Pustině* pustil do šestidílného špionážního thrilleru *Bez vědomí*

Novou minisérii z produkce HBO Europe *Bez vědomí* nakousne dnes ve Velkém sále od půl jedenácté večer předpremiéra prvních dvou dílů. Zbylé čtyři pak budou k vidění na podzim: seriál totiž úzce souvisí s výročním listopadu 1989.

Vojtěch Rynda

Jít na to, či nejt? To je otázka. Když se člověk nechá vtáhnout do špionážního thrilleru, vydrží čekat na jeho rozuzlení několik měsíců? Napětí, tajnosti a vysoká očekávání série *Bez vědomí*

ostatně provázejí od začátku výroby.

Jet, nebo nejjet? Tuhle otázku řeší profesionální houslistka Marie a její politicky angažovaný manžel Viktor na podzim 1989. Události v Polsku, NDR a jiných místech tehdejšího

Roli zaměstnankyně britské ambasády dostala Angličanka Hattie Morahan, kterou známe například z hrané verze *Krásy a zvířete*. Ta se se svou postavou naopak příliš neztotožňuje, což ji k ní podle jejích slov přitáhlo. „Nejsem moc jako ona,“ říká herečka. „Je velmi sebevědomá, má hroší kůže a koule, musí překonávat velké překážky. Já bych na jejím místě rozhodně tolik neriskovala.“

Britského diplomata Geralda ztvárnil David Nykl – kanadský herec a skutečný emigrant, který s rodiči opustil Československo nedlouho po invazi „spřátelených vojsk“. „Myslím to dobře a věří, že se věci v Československu můžou pohnout k lepšímu. A je zklamáný z toho, kolik klacků mu ostatní házejí pod nohy,“ říká o své postavě. Pro herce, známého například ze seriálů *Hvězdná brána*: *Atlantida* nebo *Arrow*, jde o první natáčení v jeho někdejší vlasti.

Žádná superžena

HBO Europe obsazení seriálu odtajňovala postupně; třeba informace, že Viktora hraje Martin Myšička, se objevila až ke konci natáčení. Přísnému utajení samozřejmě podléhal i scénář Ondřeje Gabriela. „Děj

mužských postavách. „Ten příběh se mohl stát každému z nás a může se odehrávat kdekoli ve střední Evropě,“ dodává producentka.

Gabriela, pro nějž je *Bez vědomí* prvním realizovaným scénářem, špionážní témata zajímají celoživotně. „Mám rád Johna le Carrého a Grahama Greena,“ zmiňuje klasiky žánru. Práci konzultoval s historikem Danielem Povolným, jedním z největších odborníků na operativní techniku StB, a s poradcem CIA H. K. Miltonem. Minisérii režíroval Ivan Zachariáš, který pro HBO natočil už oceňovanou minisérii *Pustina* a podílí se také na znělkách karlovarského festivalu. Natáčelo se hlavně v Praze, například v ulicích Washingtonova a Lannova, ale také v Londýně, Kersku, Milovicích a u hraničního přechodu Hatě. „Konec osmdesátých let se točí těžko, ty tehdejší hnusné stavby už většinou zmizely a Praha je hodně opravená,“ říká Polachová a jedním dechem chválí precizní práci lokálního týmu.

Boj o duši národa

Přestože se *Bez vědomí* odehrává v roce 1989, jeho tvůrci se shodují, že děj seriálu je aktuální i dnes. „Vidím paralelu třeba v tom, jak jsou dnes věci sdělovány lidem,“ říká Táňa Pauhofová. „To, jaké informace se k nám dostávají, je jen špička ledovce. Jak se s nimi manipuluje a co všechno stojí za nimi, už většinou vůbec netušíme.“ Tereza Polachová zase vidí souvislost v nemožnosti ovlivňovat dění. „I když si myslíme, že máme životy ve svých rukou a že se aktivně účastníme společenských změn, jejich hybatel může být někde úplně jinde. Karty jsou rozdané dopředu,“ tvrdí producentka.

„Mně tenhle projekt připomíná, jaká doba kolem roku 1989 byla a co znamenala,“ doplňuje své kolegyně David Nykl. „Tu naději, co všechno mohlo být, ten boj o duši téhle země mezi Západem a Východem... Západní hodnoty tehdy zvítězily, ale na jak dlouho?“ Podle Nykla jsou dnes Češi ubití záležitostmi typu korupčních kauz a nemají energii na „důležitější, morální věci, lásku a naději“. „Možnosti tohoto národa jsou přitom obrovské,“ připomíná herec. Platilo to v době, o které vypráví *Bez vědomí*, a platí to snad i dnes. ●

Pro česko-kanadského herce Davida Nykla je *Bez vědomí* první produkcí na rodné půdě

východního bloku naznačují, že se „socialistický tábor“ hroutí, a tak se manželský pár rozhodne navštívit po dvanácti letech londýnského exilu opět Prahu. Možná ale přijeli příliš brzo. Marie se po srážce s autem ocitne v nemocnici, a když se probere z bezvědomí, její manžel je beze stopy pryč. Viktor byl disident a stát ho pořád považuje za nepřítele. Marie ho musí najít stůj co stůj. Netuší ale, že Viktora hledá i Státní bezpečnost, britská ambasáda – a ještě někdo další.

Vzor ke vzdoru

„Celý její svět – jistoty, které si myslí, že má, a bezpečí, o němž si myslí, že v něm žije – se jí začne radikálně rozpadat,“ popisuje Marii její představitelka Táňa Pauhofová. „Hlavní linkou té postavy je, jakým způsobem se v takové situaci zorientuje a jak s ní naloží.“ Energická herečka tvrdí, že má s postavou společnou silnou vůli a schopnost nepodléhat podmínkám

a nevzdávat se. „Tu nezlomnou vůli na Maruše obdivuju,“ říká. „Vzor k nepodléhání tlaku okolí má v rodině: je dcerou intelektuála, který bojoval proti komunistickému režimu. Ví, že nesmí povolit v názoru, i když si tím jen přidělává potíže.“

si mě získal tím, že hlavní postava je úplně obyčejná ženská z masa a kostí, žádná superžena,“ říká producentka Tereza Polachová, která také oceňuje, že scénář staví ženu doprostřed příběhu ze špionážního žánru. Ten totiž obvykle stojí spíš na

Kdyby si Táňa Pauhofová mohla vybrat jedinou postavu, kterou by si mohla zahrát, byl by to James Bond. Má radost, že ke špionážnímu žánru přičichla „aspoň“ skrze roli Marie.

VARYÁDA

SHOPPING CENTER

Skvělý festival si zaslouží skvělé nákupy!

A great festival deserves stylish visitors!

varyada.cz

OC VARYÁDA, Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

OCVaryada

ocvaryadavk

Světová premiéra

Delegace k filmu *Stariči*, uvedeného včera v Karlovarském městském divadle

Dva staříci na trestné výpravě

Netradiční road trip Jiřího Schmitzera a Ladislava Mrkvičky

Padesátá léta jsou dávno pravěk, Vlastovi ale krivdy, které se mu tehdy děly, nedávají spát. A tak se spolu s kamarádem Tondou rozhodne pozemské spravedlnosti trochu pomoci. Atypická road movie *Stariči* o dvojici bývalých politických vězňů je zatím posledním společným počinem **Martina Duška** a **Ondřeje Provazníka**.

Iva Roze

Nápad natočit film o dvou starých mužích není v dnešní mládím posedlé a genderově citlivé době zrovna sexy. Ondřej Provazník a Martin Dušek, kteří režijně spolupracovali už na dokumentu *Poustečna, das ist Paradies!* (2007), se do toho přesto pustili. Jejich nový celovečerní snímek *Stariči* je zčásti dobrodružným road tripem, zčásti komicky absurdním

poslal do komunistického kriminálu.

„Líbilo se nám, že tito staříci si starou historii brali tak osobně, jako kdyby byla aktuální. Přitom pro okolní svět je to irelevantní věc, kterou řeší už jen oni,“ vysvětluje Dušek. „Zajímalo nás, co mají staří lidé v hlavách za příběhy a jak intenzivně je prožívají, i když to okolí už vůbec nezajímá.“

Obsazení výtečného Jiřího Schmitzera a Ladislava

bylo navíc pernější, než si obě strany představovaly. Bardi ze staré školy nechávali excentrický způsob práce režisérské dvojice – a režisérům zase lezlo na nervy, že si zasloužili herci neustále stěžují. „Spojili se proti nám a měli jsme pocit, že se opravdu stali dvojicí staříků, která chce někoho zabít. Akorát jsme si nebyli jisti, jestli to náhodou nejsme my,“ vzpomíná Provazník. Skutečnost, že režiséři byli dva, situaci nijak neusnadnila. A podle Duška sehrál roli i věkový rozdíl: „Kdybych jel s dědou na výlet, taky by mě buzeroval, kudy mám jet, že mám dávat blinkr...“

Výsledkem je jedinečné pnutí, které se odráží i ve filmu, takže se do něj dokážou vcítit i lidé jen málo obeznámení s politickou situací československých padesátých let. „Pro nás je důležité, že z filmu vystupuje spíš existenciální aspekt než ten politický,“ říká Provazník. Díky dokumentaristickým zkušenostem bylo pro režiséry přirozené zasadit příběh do skutečného zprávočeského pozadí.

„Když jsme spolu točili dokument *Poustečna, das ist Paradies!*, během jedné scény jsme narazili na takového zarytého komunistu, který v sobě zároveň měl i brutality a opovržení vůči všemu ostatnímu,“ vzpomíná Provazník. „Tehdy nás překvapilo, kolik je tu starých lidí, kteří neprošli žádnou reflexí.“ Provazník přiznává, že na něj nedokázali zapomenout. „Tento pán se jmenoval Mráz a my jsme po něm pojmenovali právě toho prokurátora ve *Staričích*.“ ●

„Tondo, já jsem přijel Mráze zabít,“ říká Vlasta (Jiří Schmitzer)

portrétem o kotrmelcích stáří. Svou premiéru zažívá tady ve Varech jako součást Hlavního programu – mimo soutěž.

Scénář je inspirován skutečným příběhem. V roce 2008 Dušek ve zprávách slyšel, jak jakýsi starší pán nadšeně líčí, že se s kamarádem rozhodli odpravit prokurátora, který je v politickém procesu v padesátých letech

Mrkvičky do rolí dvou hašteřivých kamarádů, kteří se rozhodnou vyrazit na road trip za pomstou, zafungovalo líp, než si filmaři dokázali představit. Možná až příliš dobře.

„Sladili se dobře, možná až moc,“ vzpomíná Provazník. „Už jsme přestali rozeznávat, kdy jsou a kdy nejsou v roli.“ Natáčet film o starých nevrlych lidech

Akce Industry

Benedikt Erlingsson si z Varů odváží Cenu diváků
Filmové ceny LUX 2018 za snímek *Žena na válečné stezce*

Evropa sobě

Včera večer byl na festivalu odhalen oficiální výběr deseti filmů, které se budou ucházet o Filmovou cenu LUX 2019. Zároveň byl vyhlášen i snímek, který získal nejvyšší počet hlasů od diváků po celé Evropě.

Také v letošním roce podporuje Evropský parlament kinematografii starého kontinentu prostřednictvím Filmové ceny LUX. „Z původního velmi pestrého seznamu zvolila komise, složená z 21 evropských filmových odborníků, desítku filmů oficiálního výběru. Jsou to osvěžující a okouzlující snímky ze všech možných koutů Evropy – celovečerní debuty, sociální

dramata i dokumenty,“ říká Jindřich Pietras, organizátor ceny LUX v Evropském parlamentu. Oficiální výběr v Karlových Varech odhalily místopředsedkyně výboru Evropského parlamentu pro kulturu a vzdělávání **Helga Trüpel**, místopředsedkyně výboru Evropského parlamentu pro rozpočtovou kontrolu **Martina Dlabajová** a koordinátorka filmové ceny LUX **Doris Pack**.

Hned čtyři filmy z letošního výběru natočily ženy – patří mezi ně třeba snímek *God Exists, Her Name Is Petrunija* v režii Teony Strugar Mitevske nebo sociální drama *Narušitel systému* od Nory Fingscheidt. Vizualně vytříbený film v duchu cinéma véřit s názvem *Honeyland* je pak společným dílem Tamary Kotevské a Ljubomira Stefanova. Na příběhu jednoho včelaře z makedonského venkova se tvůrci snaží poukázat na význam včel pro globální prostředí. Zajímavý divácký zážitek slibuje také adrenalinem nabitý thriller režiséra Rodriga Sorogoyena *The Realm* (*Království*), který na příběhu pádu úspěšného politika pojednává o jednom z nejohroženějších témat v současné Španělsku – korupci mezi politiky.

Z deseti filmů oficiálního výběru (jejich kompletní seznam najdete na str. 11) budou zvoleny tři, které budou opatřeny titulky ve 24 úředních jazycích Evropské unie a promítány ve všech 28 členských státech EU v rámci Filmových dnů LUX. Sedmadvacátého listopadu bude vyhlášen vítězný snímek Filmové ceny LUX 2019, který bude následně adaptován i ve verzi pro zrakově a sluchově postižené a Evropský parlament podpoří jeho propagaci. (fš)

54th Karlovy Vary International Film Festival 2019
Profimed, partner festivalového Instagramu.

Profimed
POP UP
POTŘETÍ!

Pro dokonalý hollywoodský úsměv zamiřte do designového růžového kontejneru. Výběr toho nejlepšího (nejen) pro krásné zuby.

Vše, co rozhodně potřebujete, i když o tom možná zatím nevíte!

www.PROFIMED.cz

Jsme na novém místě. Jsme blízko. Jsme nepřehlédnutelní. NOVĚ: Stará Louka, Karlovy Vary (pěší zóna k hotelu PUPP).

Nejlepší selfie místa

Foto: Jan Handreich

Foto: Jan Handreich

Foto: Jan Handreich

Foto: Petr Horňák

Foto: Petr Horňák

Foto: Petr Horňák

Už máte své letošní #kviffie?

Jak praví přísloví: obrázek vydá za tisíc slov

Již čtvrtým rokem hashtag #kviffie odlišuje běžná instagramová selfička od těch z MFF KV. Zde je několik tipů, kde pořídit ta zaručeně nejfestivalovější.

Pavla Horáková

Jak se říká na internetu: „Pics or didn't happen!“ – neboli pokud nepředložíte fotografický důkaz, dotýčná

událost jako by se nestala. A jak jinak ostatním sdělit „byl jsem tady“ než selfičkou na místě, které mluví samo za sebe? Obešli jsme s fotoaparátem několik

Foto: Pavla Horáková

Vyfotit se můžete stejně jako autorka na červeném koberci

takových, která vaše publikum na sociálních sítích nenechají na pochybách, že jste právě na karlovarském festivalu.

Snad nejvyhledávanějším pozadím selfiček jsou dvě sochy nahých dívek třímajících křišťalový glóbus před vchodem do hotelu Thermal, kudy po červeném koberci vcházejí festivalové hvězdy. Připravte se na přetlačovanou frontu selfičkářů, ale i rodinek, které si pořizují památné foto z výletu.

Populární jsou i makety festivalových cen umístěné ve skleněných vitrínách ve dvoraně před Velkým sálem. Výhodou je, že jich je tu hned několik, a tak se po skončení projekce dostane na každého.

Všichni známe obrázky hvězd u oficiálních panelů, jejichž róby hodnotí módní policie. Takovou fotku můžete mít i vy. Fotostěny najdete například před vchodem do recepcce hotelu Ther-

mal, v patře nad hotelovým barem anebo ve dvoraně Velkého sálu.

Symbolem Karlových Varů je Vřídlo, pramen o teplotě 73 stupňů Celsia, který vystřikuje až do výšky 12 metrů. Vřídlní kolonáda se sice právě opravuje, ale možná ještě fotogeničtější je sousední venkovní fontána. Optické efekty s rozstříkující se vodou v paprscích slunce vám vynesou bonusové lajky.

Když se na vás usměje štěstí, natrefíte ve Varech na tuzemskou, či dokonce zahraniční star a podaří se vám ji přemluvit ke společné fotografii. Selfička si ostatně fotí i hvězdy samotné, jako režisér Bart Freundlich s manželkou Julianne Moore, dcerou Liv a přáteli na letošním slavnostním zahájení.

Pak už stačí jen prohnat fotku některou ze zkrášlovacích aplikací, použít ten nejlichotivější filtr, opatřit ji hashtagem #kviffie a sdílet.

•

RENTAL

DSLR

Kamery

Objektivy

Světla

Grip

ALEXA MINI

8K+

480fps

51.200 ISO

Biofilms rental je nejdostupnější půjčovna fotografické a filmové techniky určené pro profesionální kameramany, fotografy i DSLR filmaře.

Pro více informací navštivte náš web www.biofilms.cz.

BIOFILMS
Cameras, Lenses, Lighting & Grip Rental

Jiný pohled

Abel Ferrara a Willem Dafoe: přátelé, sousedé a příznivci odvážné filmařiny

Dva z jednoho města

Režisér Abel Ferrara natočil se svým římským sousedem Willemem Dafoem nevšední improvizované drama o závislostech a lásce *Tommaso*

Foto: ČTK
Simon Šafránek

Stárnoucí americký režisér Tommaso (Willem Dafoe) se vyléčil z heroinové závislosti. Žije v Římě se svou mladou ženou Nikki (Cristina Chiariac) a jejich malou dcerkou. Dochází na terapii, na lekce italštiny, učí herectví a praktikuje jógu. Vaří těstoviny. Rád by se taky miloval s Nikki, ale to je trochu těžší, dcerka se jim pořád plete pod nohy. Tommaso navíc pojme podezření, že Nikki je k němu poněkud chladná. Pomalu podléhá představě, že o ni přichází. „Je to rodinné drama o dvou lidech, kteří mají problém s intimním životem,“ rozkládá Willem Dafoe rukama. „Pochopí to každý, kdo má malé dítě.“ Abel Ferrara to vidí trochu jinak: „Tommaso je závislák, který se musí vyrovnat se svou závislostí a se vztahem, který se neustále mění.“

Ferrara s Dafoem uvedli film na festivalu v Cannes, kde jsem se s nimi též setkal. Na jednom gauči vypadají jako dvě tváře jednoho muže. Sedmašedesátiletý Ferrara má pověst zlobivého muže – výchovou katolíků, povahou bohem natáčel před třiceti lety divoká dramata jako *Král New Yorku*. Herecký um o čtyři roky mladšího Willema Dafoea mu učaroval už dávno, natočili spolu *Pasoliniho* nebo *Go Go Tales*. „Abel mi

dává příležitosti jako nikdo jiný,“ opětuje přízeň Willem Dafoe. „Baví mě jeho filmy, baví mě s ním být v jedné místnosti. Na jednu stranu je to velmi silný režisér, ale zároveň mě nijak nesvazuje,“ poukazuje na absenci scénáře. Ferrara navrhoval jednotlivé situace, provedení ale záleželo na improvizacích schopnostech herce, který byl už čtyřikrát nominován na Oscara – naposledy letos za portrét Vincenta van Gogha *U brány věčnosti*.

Tommaso reflektuje zkušenost obou mužů – a především vypadá jako Ferrarovo alter ego: taky je režisér, taky má za sebou nejrůznější závislosti. „Oba pak žijeme ve stejné čtvrti v Římě,“ připomíná Willem Dafoe, který se do Itálie přestěhoval za svou ženou, má tam kamarády. „Je to takový Kryštof Kolumbus,“ říká Abel Ferrara, když zvedne oči od svého telefonu. „Neustále někam cestuje. Do Hollywoodu, do Číny. Pak se vrací do našeho provinčního Říma, do té poslední zastávky před Blízkým východem, a referuje o tom, že ve světě jsou lidé a dělají tohle nebo tamto.“

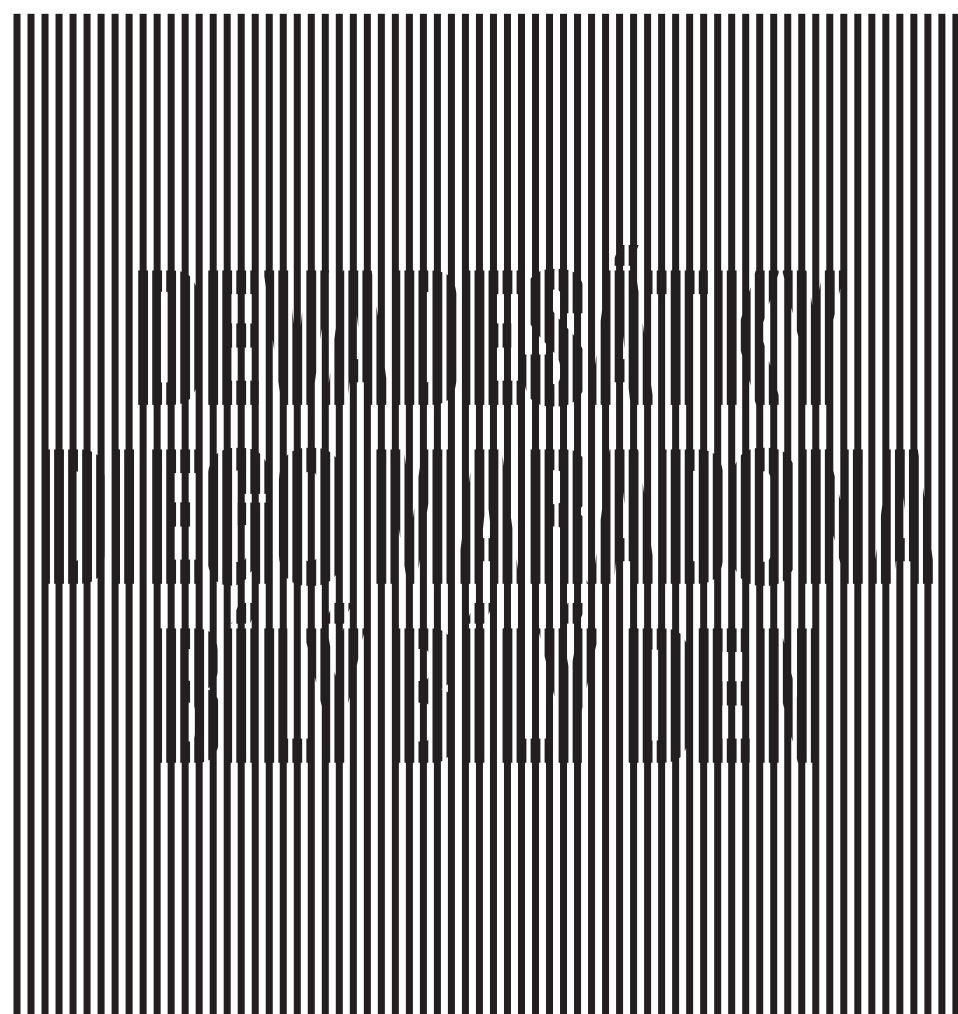
Tommaso je na první pohled nezvyklý tím, že do něj Ferrara obsadil své nejbližší – manželku i dceru. Má to nějaký utajený význam? „Mám je zkrátka po ruce,“ tvrdí režisér bezelstně.

„Tváře jsou ale jenom odrazná deska, se samotnou prací to nesouvisí,“ vysvětluje Ferrara. „Běžné filmy vznikají s nějakým zacílením,“ přidává Willem Dafoe. „Přesně se ví, co se bude dít, protože jinak vám na to nikdo nedá peníze. My fungujeme intuitivněji, organičtěji. Alespoň v případě *Tommasa*.“

Volnější struktura snímku vyžaduje nejspíš větší pozornost, Willem Dafoe tu předvádí široké spektrum poloh. Nechybí ani Ferrarovo obvyklé šílenství, jakým ničil postavy svých nejslavnějších filmů. Je ovšem rafinovanější, skrytější než v případě dávného *Poručíka*, kde Harvey Keitel kráčel coby agresivní a zfetovaný policajt přímo do pekla. *Tommaso* nabízí postupný rozpad vztahu, rostoucí nedůvěru. A to přesto, že Tommaso i Nikki mají pocit, že dělají to nejlepší. „Nevím, jak zlepšit vztah,“ kroutí ovšem Dafoe hlavou a doplňuje, že právě proto o tom točí film. „Mě osobně ale dlouhodobě vztahy docela fungují. Jsem flexibilní a trpělivý.“ Abel Ferrara přikyvuje: „Má trpělivost světce.“ V Římě o svatě není nouze. „No jo, je to tam jimi přeplněné,“ směje se Willem Dafoe. ●

Tommaso

2. 7. | 19.00 Národní dům

Vary ve vašem kině
Tři filmy vezou festival
do vašeho města
od 8. 7. 2019

autoři projektu

www.kviffdistribution.cz

Partner projektu

Sponzor projektu

kino bez bariér

na 54. Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary

28. 6. – 6. 7. 2019

- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR
PARKOUROVÝ TÝM IN MOTION - POHYB, KTERÝ PŘEKONÁ
VAŠE PŘEDSTAVY! / Mlýnská kolonáda / 3. 7. v 15.00 h

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.
Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

Den s festivalovými partnery

Stojí za návštěvu

Dnešek je mimo jiné Dnem Českého rozhlasu a mezi jeho největší taháky bude určitě patřit koncert Anety Langerové: spolu s kapelou zahraje od 21.00 v Poštovním dvoře. Vstup na koncert je zdarma, na místo je navíc zajištěna kyvadlová doprava.

Už v deset hodin dopoledne si navíc Anetu můžete poslechnout v živém vysílání z mobilního studia Radiožurnálu – R-streamu – na Sadové kolonádě. Po dobu konání festivalu odtud ČRo vysílá každý den od 9.00 (o víkendu od 10.00) do 18.00, programem provází moderátor Jan Pokorný. V dalších dnech si k dopolednímu rozhovoru pozval třeba Elišku Křenkou nebo Jiřího Suchého. Dnes navíc od 19.00 v živém vysílání navážou kolegyně z Radia Wave Šimon Holý a Hana Biriczová se svým popkulturním pořadem *Kompot*. ●

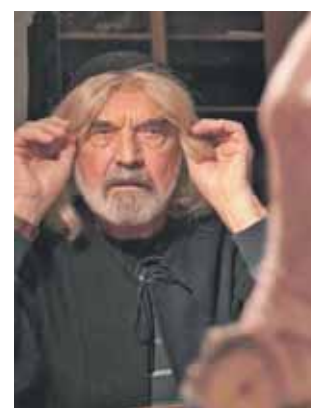
Den s Českým rozhlasem

Dnes večer si nenechte ujít koncert Anety Langerové – vystoupí od devíti hodin v Poštovním dvoře. Vstup je zdarma.

Sklárna Moser

Sledujte, jak mistři skláři přeměňují žhavou masu skla v umělecká díla, a poznejte vůni vypalovaných dřevěných forem – ve sklárně Moser na vás dýchne její víc než 160letá historie. Sklářskou huť můžete navštívit od pondělí do soboty, vždy od 9.00 do 14.30, sklářské muzeum denně od 9.00 do 17.00 a prodejní galerii s kavárnou Café Moser až do 18.00. Najdete je v ulici Kapitána Jaroše 46/19. ●

Reflex film

Časopis REFLEX v koprodukcii s Českou televizí na festivalu uvede ve světové premiéře film *Moje svoboda*. Kaleidoskop minutových snímků předních českých filmařů i dalších tvůrců (mj. Zdeňka Svěráka či Vosto5) představí na festivalu ve středu. Denně se ovšem můžete zastavit v 1. patře Thermalu v REFLEX VIDEO STUDIU: od 10.00 do 18.00 jsou tu k dispozici kulturní trička k filmu *Moje svoboda*. ●

získat řadu světových a evropských hereckých hvězd včetně Harveyho Keitela či Stellana Skarsgård. Na adaptaci světového autora vsadila i režisérka Irena Pavlášková. *Pražské orgie* podle románu Philipa Rotha, držitele Pulitzerovy ceny, reflektují kratičkou návštěvu slavného amerického spisovatele v bizarních kulíškách komunistické Prahy sedmdesátých let. A do třetice adaptace světového bestselleru: režisér Peter Bebjak dokončuje snímek *Zpráva*, který popisuje legendární útěk Alfreda Wetzlera a Rudolfa Vrby z koncentračního tábora v Osvětimi na jaře 1944.

Těsně před dokončením je taky *Šarlatán* Agnieszky Holland. Inspirován je pozoruhodnými životními osudy předního českého lékaře Jana Mikuláška. V hlavní roli otec a syn Ivan a Josef Trojanovi. Inspirací pro životopisné drama *Zátopek* režiséra Davida Ondříčka pak bylo výjimečné přátelství čtyřnásobného olympijského vítěze Emila Zátopky a o generaci mladšího australského rekordmana Rona Clarka. V titulní roli Václav Neuzil, v roli jeho manželky, rovněž olympijské vítězky Dany Zátopkové, Martha Issová.

Ambiciózní projekty na obzoru

Česká televize se loni podílela na 35 celovečerních filmech. Na Českých lvech pak uspěly výhradně snímky, které koprodukovala. „Jsem ráda, že se podílíme na tom nejlepší, co u nás vzniká. Spousta ambiciózních a výpravných filmů se navíc teprve natáčí či dokončuje,“ říká vedoucí Filmového centra ČT Helena Uldrichová. Jaké to jsou?

Mezi ty právě dokončované patří i jeden z nejdražších českých filmů všech dob, adaptace světového best-

selleru Jerzyho Kosińskiego *Nabarvené ptáče*. Do kin by měl přijít ještě letos na podzim. Pro drsný příběh

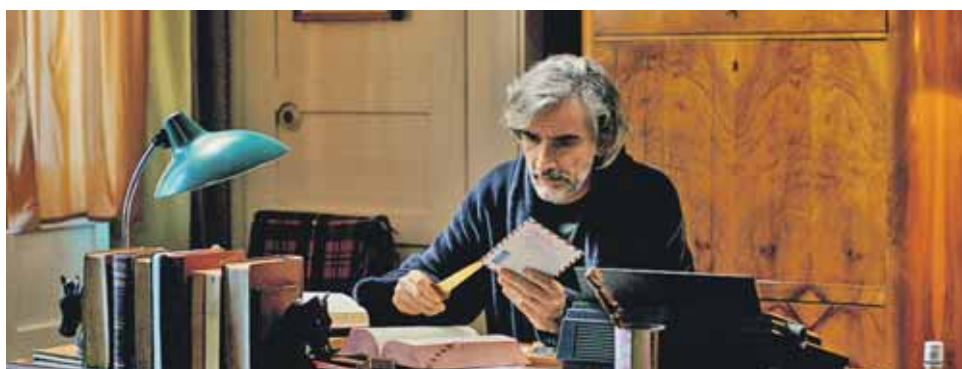
malého chlapce ztraceného uprostřed temnoty druhé světové války dokázal režisér a producent Václav Marhoul

Po historické látce sáhl – ve své filmografii vůbec poprvé – i režisér Bohdan Sláma. V drsném dobovém dramatu *Krajina ve stínu* zachycuje osudy zapadlé vesnice na česko-rakouském pomezí od konce třicátých do počátku padesátých let. Do období na přelomu čtyřicátých a padesátých let, kdy komunisté začali na západních hranicích Československa budovat ostnaté dráty, je zasazen taky film *Kryštof* režiséra Zdeňka Jiráského.

Naopak ve žhavé současnosti se pohybují hlavní hrdinové filmu scenáristy a režiséra Petra Zelenky *Modelář*. Komerční pronájmy dronů dostávají Kryštofa Hádku a Jiřího Mádlu do prostředí, kam by se normálně asi nedostali. Značnou debatu nejspíš vzbudí také

netradiční vesnická romance *Chyby* režiséra Jana Prušinovského. Stejně jako nedávný seriálový hit *Most!* se totiž dotýká jednoho z bolavých fenoménů naší současnosti.

Co se týče letošní karlovarské bilance, ani ta není z hlediska ČT vůbec špatná. I letos má své želízko v Hlavní soutěži, drama *Budiž světlo* režiséra Marka Škopa. Světovou premiéru si v hlavním programu odbude atypická road movie Martina Duška a Ondřeje Provazníka *Staríci*. A po úspěchu na festivalu v Cannes se českému publiku představí dokument Heleny Třeštíkové a Jakuba Hejny *Forman vs. Forman*, vůbec poprvé bude uveden i dokument Olgy Sommerové *Jiří Suchý: Lehce s životem se práť*. ●

Tři světové premiéry HBO Europe na MFF v Karlových Varech

Společnost HBO Europe na festivalu představí hned tři své projekty. Jedním z nich je očekávané špionážní drama *Bez vědomí* – první dvě epizody šestidílného seriálu budou moci diváci vidět v pondělí 1. 7. od 22.30 ve Velkém sále hotelu Thermal (a pak ještě 5. 7. od 19.00 v sále Grandhotelu Pupp).

Příběh scenáristy Ondřeje Gabriela zasazený do Prahy osmdesátých let převedl do televizní podoby režisér Ivan Zachariáš, který se podílel i na úspěšném seriálu HBO Europe *Pustina*. V hlavních rolích

Táňa Pauhofová, Martin Myšička, Martin Hofmann, Lenka Vlasáková, David Nykl nebo Hattie Morahan. Televizní premiéra série je naplánována na podzim letošního roku.

V dokumentární sekci soutěží snímek *Dálava* režiséra Martina Marečka. Dobrodružná road movie, která je současně intimním portrétem vztahu otce a syna, bude ve světové premiéře uvedena v úterý 2. 7. v Malém sále Thermalu. Další možnost ji vidět budete mít ve středu 3. 7. od 14.00 v kině Drahomíra a v pátek 5. 7. od

11.30 v kinosále B hotelu Thermal.

Ve spolupráci s HBO Europe vznikl také snímek *Tiché dotečky*, soutěžící v kategorii Na východ od Západu. V režijním debutu Michala Hogenauera ztvárňuje Eliška Křenkou mládou au pair, která se při pobytu v zahraničí ocitne v radikální rodinné komunitě. Drama bude mít světovou premiéru ve středu 3. 7. od 18.30 v Karlovarském městském divadle, další projekce se uskuteční ve čtvrtek 4. 7. od 16.30 v kinosále Lázně III a v sobotu 6. 7. od 13.30 v divadle Husovka. ●

5 nej programového oddělení

A Dog Called Money

Nejhudebnější filmy

Sandra Hezinová
dramaturgyně festivalu

Že filmy můžou uspokojit nejenom zvědavé pohledy, ale i uši lačnicí po libých (i nelibých) zvucích, je známá věc. Toužíte-li po hudebních zážitcích, zde je pět filmů, které byste si neměli nechat uniknout.

Do světa gospelové muziky vás zavede dokument **Amazing Grace**, který zachycuje nezapomenutelnou Arethu Franklin při nahrávání jejího nejslavnějšího alba. Záznam na svou premiéru čekal 46 let a přináší jedinečnou příležitost si

hypnotickou atmosféru extatické hudby rok po smrti soulové ikony připomenout.

S tvorbou muzikantky PJ Harvey vás zase seznámí portrét **A Dog Called Money**, v němž irský fotožurnalista Seamus Murphy zachycuje písničkářku při čerpání inspirace během návštěv Afghánistánu či Kosova.

Ukrajinský snímek **Mé tiché myšlenky** vás zavede do Zakarpátí, kam cestuje zakřiknutý zvukař Vadym. Ačkoli je jeho cílem pořídit nahrávky zvuků zdejších zvířat, syntetizátorový hudební doprovod vás přesvědčí i o skladatelských ambicích vytáhlého mladíka.

Devadesátky

O nic méně stylotvorná není hudební složka v dánské tragikomedii **Falešně**. Vypráví o vězeňském sboru, a jak název příznačně napovídá, do popředí se tu dostává především otázka, kdo drží správný tón a rytmus.

Fanoušky rocku a hip hopu pak uspokojí nostalgické **Devadesátky**, které ve svém bohatém soundtracku připomínají hity od Nirvany, Pixies, Cypress Hill nebo Misfits. Třešničkou na dortu budiž fakt, že původní hudbu pro film složili Atticus Ross a Trent Reznor, dříve spolupracující na hudbě k filmům Davida Finchera. ●

Amazing Grace

Falešně

Mé tiché myšlenky

Instagramiáda

#svetlomehokviff

1. místo @veru_gajdos

2. místo @mtrantina

3. místo @delicately_chosen

Okouzlení světlem

Pruhy sem, pruhy tam. Vary jsou oblečené do černobílých proužků – a ani vy nejste výjimkou. Jsme rádi, že vás tato nadčasová kombinace baví. Gratulujeme vítězům s nejlepšími příspěvky označenými #pruhovanykviff a připomínáme, že si lístky na film **Bílý bílý den** (14.00, Velký sál) můžete vyzvednout dnes od jedenácti dopoledne v redakci Festivalového deníku v prvním patře Thermalu.

Casey Affleck je zpátky ve Varech, přivezl svůj zbrusu nový film **Světlo mého života**. Ve čtvrtém kole naší soutěže proto můžou tři z vás získat vstupenky právě na tenhle snímek (2. 7., 22.00, Národní dům). I téma je dnes inspirováno Caseyho filmem, ovšem záleží jen na vás, jestli ho pojmete doslovně, nebo spíš přeneseně. Jen fotografie na Instagramu označte jako #svetlomehokviff.

Už v pět hodin odpoledne vybere festivalový fotograf Tomáš Tesař nejlepší tři, kteří pak získají po dvou vstupenkách. Vítěz dne navíc dostane malou pozornost z festivalové kolekce. Absolutního šampiona soutěže vyhlásíme na konci festivalu a obdarujeme jej proužkovaným setem.

twitter.com/festdenik
facebook.com/KVIF
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

innogy.cz

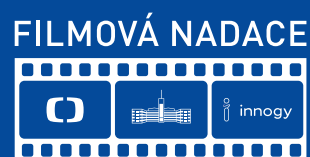

innogy

FILMOVÁ NADACE
oceňuje
kvalitní scénáře.

Od renomovaných
i začínajících autorů.

Přihlaste se každý rok
do 28. února.

filmovanadace.cz

Na co půjdem

Světlo mého života

Veronika Bednářová

Ve světě skoro bez žen

Už první dlouhá, uspávací scéna v posteli vám naznačí, že se **děje něco hodně zvláštního**. Otec, jejíž si herecky vzal na bedra sám režisér Casey Affleck, se jedenáctiletého potomka Raga pokouší nejen zachránit, ale i připravit na nejhorší: prorvat se v tomhle světě téměř bez žen nebude snadné. Snímek, natáčený na drsném ostrově Vancouver, vás provede dvouhodinovým bojem o život a zároveň meditací na existenciální témata: **Jakou roli mají v našich životech otcové?** Kam až pustit dospívající dítě, jak moc je chránit a kdy už ho naopak nechat jít? **Ztlumený Affleckův výkon kongeniálně doplňuje přesná, dnes třináctiletá herečka Anna Pniowsky.**

2. 7. | 22.00 Národní dům
5. 7. | 10.00 Městské divadlo

Requiem pro panenku

Jakub Švejkovský

O bezmoci za zdi ústavu

Vyžíváte se v napínavých, až úzkost nahánějících psychodramatech? Pak nesmíte vynechat čtvrt století starý **režijní debut Filipa Renče na motivy skutečné tragické události z poloviny osmdesátých let**. Skvělá Aña Geislerová v roli sexuální zneužitě Mariky se místo dětského domova ocitne v ústavu pro mentálně postižené chovanky. Brutální, až sadistické praktiky vychovatelek deprimovanou Mariku deptají stále hlouběji, až ji doženou k zoufalému činu. **Tragédii pak už nikdo nezabrání.** Už tak skličující atmosféru umocňuje **podmanivá hudba Ondřeje Soukupa** a excelentní výkony Soni Valentové a Evy Holubové v rolích vychovatelek.

1. 7. | 21.00 Malý sál
3. 7. | 9.30 Malý sál

Sedmnáct bloků

Vojtěch Rynda

(Bez)nadějně vyhlídky

Emmanuel si nejspíš neuvědomuje tíhu prostředí, v němž vyrůstá: v devíti zná jen **městskou džungli plnou chudoby, násilí a drog**. Když dostane videokameru, začne na ni zaznamenávat život své rodiny. Po letech záznam dostává do ruky dokumentarista Davy Rothbart, který ve videodeniku rodiny pokračuje. A jako by to Emmanuel a jeho bližní neměli už tak dost těžké, zasáhne je z nečekaného směru drtivá rána osudu... **Sedmnáct bloků** je vzdálenost ghetta od washingtonského Kapitolu, a zároveň **nepřikráslená zpráva o podmínkách, v nichž žije jedna americká společenská vrstva.**

3. 7. | 18.30 Kino Čas
4. 7. | 14.00 Kino Drahomíra
6. 7. | 11.30 Kinosál B

Proces

Zbyněk Vlasák

Stalinské procesy „naživo“

Sergeje Loznicu karlovarské publikum dobře zná, má tu nový snímek – ať už hraný, či dokumentární – prakticky každý rok. Letos přivezl dokument **Proces** a taky je členem hlavní poroty. **Proces** vznikl z **dobových filmových záznamů průběhu stalinského soudu z konce roku 1930** se sovětskými inženýry a ekonomy, kteří měli tvořit tzv. průmyslovou skupinu. Ti se před soudci i diváky hlásí k neuvěřitelným věcem: sabotážím, pokusu o převrat i podpoře francouzské vojenské intervence. **Obvinění jsou smyšlená a obžalování přiznávají věci, jež nikdy neudělali.** Tím víc ovšem **Proces** působí svravé a truchlivě. Důležitou složkou filmu jsou dobové záběry z pouličních manifestací, kde lidé pro „zrádce“ žádají smrt.

3. 7. | 13.00 Kongresový sál
5. 7. | 13.00 Městské divadlo

Na střeše

Vojtěch Rynda

Stáří má zelenou

Jiří Mádl s sebou projekt **Na střeše** táhl od roku 2011: jde o jeho absolventský scénář z New York Film Academy. Vznik filmu procházel dramatickými peripetiemi: představitel jedné z hlavních rolí Jan Tríska nečekaně zemřel v předvečer začátku natáčení. Tríska skvěle nahradil Alois Švehlík, hraje **zahořklého pedagoga na penzi, který nerozumí světu – a svět už nechce rozumět jemu**. Když profesor na střeše pražského činžáku najde mladého Vietnamce na útěku, nabídne mu pomocnou ruku. Oba muži rozehrají **tragikomickou sérii mezigeneračních a kulturních střetů**, která má i romantický aspekt. **Na střeše** se v kinech nedočkalo tolika diváků, kolik by si jich zasloužilo. Tentokrát nezaváhejte.

3. 7. | 18.30 Malý sál
5. 7. | 22.30 Kinosál B

Panorama

Filip Šebek

Umíráček jednoho biografu

I když máte na festivalu možnost potkat spoustu lidí, pro něž je filmový svět nedílnou součástí života, málokdo z nich je s ním tak úzce spjat jako **Valentin. Přes čtyři dekády totiž pracuje, ale i doslova žije v jednom z nejstarších kyjevských kin**. Promítací kabina pro něj představuje vedle pracovního prostředí úzce vymezený životní prostor, kde je možné tančit s divkami ze sousední castingové agentury, oslavit narozeniny kolegů a případně se nechat i oštrihat. **Oprýskaný mikrosvět legendárního kyjevského kina věrně zrcadlí ukrajinskou současnost**, prostoupenou lehce zapáchajícím duchem sovětských časů i divokým „východním“ kapitalismem.

1. 7. | 15.30 Malý sál
2. 7. | 17.00 Kino Drahomíra
4. 7. | 9.00 Kinosál B

(Ne)žijeme jenom filmem!

Karlovarský kraj

Kurz tvůrčího psaní

Jak fungují příběhy? I o tom si můžete popovídat s Reném Nekudou. Dnes od 11.20 před divadlem.

Příběhobraní 3

Prkna tam vržou tak, jak si vybavuju z ostatních divadel. Jsou proslapaná hereckými kroky. Ten zvuk mám rád.

René Nekuda

Divadlo Husovka nabízí snímek s mým oblíbeným Joaquinem Phoenixem *Neboj, daleko neuteče*. Hraje v něm karikaturistu zkoušeného těžkými životními překážkami a my jsme ho sem přišli s ostatními diváky šmírovat.

„Prosím vás, musím si odskočit, pohlídáte mi místo?“ Paní s kloboukem v řadě přede mnou nechce přijít o svoji těžce vybojovanou pozici. Přikývnu.

Kudrnatý kluk vedle mě se hlasitě rozesměje a začne všem okolo ukazovat zahradnou esemesku, která mu právě přišla. Sestra Majka mu

přeje k svátku „Hod blede your“, a nikdo neví, co to znamená. Pobaví to i první dvě řady, což rozvíří vzduch natolik, že cítíme zpocená těla už i z balkonu.

Film začíná a hned je všem jasné, o co tu půjde. Alkoholik, který vlastní chybou skončí na vozičku, se musí s danou situací smířit.

U tohoto typu filmu není zas tak důležitý vývoj děje, nýbrž se v nich většinou hraje o to, zdali se ta cesta diváků nějak dotkne.

Má to nadhled, má to šmrnc. Baví mě drobné časové skoky a pár úmyslně vtipných překvapení, kterým se všichni smějeme.

Někomu se pod mé nohy zatoulá studená lahev limonády. Příjemně to chladí, ale vrátím ji. Karikaturista mění směr, přestává se litovat a začíná všem odpouštět. Ovšem v sále to vře: neznámému obrysu se udělá špatně a tři další diváci mu pomáhají opustit bojiště.

Děj vrcholí a jiskra přeskakuje. Pokud většina lidí netrpí alergií na prach, stvrzuje to i časté smrkání a povrzávání židliček.

Potlesk a otevřené dveře, kterými najednou všichni probíhají takovou rychlostí, jako kdyby vypukl požár.

Podle plánu stojím venku před divadlem s cedulkou *Příběhobraní* a třemi volňásky pro zájemce o naše undergroundové setkávání.

Než přijdou první dvě zvědavé paní, přemýšlím, jak velkou roli mají v našich životech malá gesta – podržet někomu místo, vrátit ztra-

cenou lahev, pobavit ostatní vtipnou zprávou nebo pomoci omdlávajícímu. Je vtipné, že bez podobných gest by se hlavní hrdina dnešního filmu nikdy nevykléčil, a tudíž by nemohl vzniknout ani tento snímek, který – zase tak trochu vtipně – patří do sekce *Lidé odvedle*.

A protože je svět evidentně ještě v pořádku, dnes se potkáme cca v 11.20 před Městským divadlem po promítání filmu *Objížďka* (a zítra před kinem Draho-míra po filmu *Monzun*, který začíná již v 9.00). Přijďte, protože naše příběhová jízda pokračuje! ●

Discover the 2019 LUX FILM PRIZE Official Selection

The European Parliament is pleased to unveil the 2019 LUX Film Prize Official Selection, a remarkable and diverse cocktail of European cinema. Three of the ten films will be subtitled in the 24 languages of the European Union and will travel across 28 countries during the LUX Film Days. The European Parliament's LUX Film Prize brings films from Europe to Europeans.

CLERGY
Kler

by Wojciech Smarzowski
Poland

COLD CASE
HAMMARSKJÖLD

by Mads Brügger
Denmark, Norway, Sweden, Belgium,
United Kingdom, Germany

GOD EXISTS-HER NAME
IS PETRUNYA
Gospod postoi, imeto i 'e Petrunija

by Teona Strugar Mitevska
North Macedonia, Belgium, Slovenia,
France, Croatia

HER JOB
I Doulia Tis

by Nikos Labôt
Greece, France, Serbia

HONEYLAND
Medena zemlja

by Tamara Kotevska, Ljubomir Stefanov
North Macedonia

INVISIBLES
Les Invisibles

by Louis-Julien Petit
France

RAY & LIZ

by Richard Billingham
United Kingdom

SYSTEM CRASHER
Systemsprenger

by Nora Fingscheidt
Germany

THE MAN WHO
SURPRISED EVERYONE
Tchelovek, kotorij udivil vsekh

by Natasha Merkulova, Aleksey Chupov
Russian Federation, Estonia, France

THE REALM
El Reino

by Rodrigo Sorogoyen
Spain, France

LUX
PRIZE
.EULUX
FILM PRIZE
THE EUROPEAN PARLIAMENT
IS COMMITTED TO CULTUREKarlovy Vary
International Film Festival

European Parliament

Divoká noční projekce snímku Diego Maradona. Můžete ho vidět i dnes anebo ve čtvrtek a v pátek.

Casey Affleck a Anna Pniowsky na KVIFF Talku s reportérkou Festivalového deníku Martou Bařaga

Diváci spěchají a spěchají, až se ztrácejí v prouzcích festivalového plakátu

Večerníček dává pac dětem na srocní pohádkových postavíček

Soutěž bez cenzury, díl třetí

Dnes přijíždějí

Opravdu neodolatelný a pravý viskózný šátek z roku 1982

Za pionýry!

Velká pátrací hra Festivalového deníku pokračuje! Debut dnes již respektovaného režiséra Ondřeje Trojana *Pějme píseň dohola* z roku 1990 se celý odehrává na pionýrském táboře. Sejde se na něm velmi prapodivná směsice lidí, z nichž každý sleduje vlastní cíl. Ve filmu se objevila mladičká Aňa Geislerová a diváci si oblíbili i rčení hlavního táborového vedoucího „švidra vydra“.

Naše další „ztracená“ filmová rekvizita se tak ukrývá na momentálně největším táboře, který můžete ve Varech najít. Vedoucího si tam ovšem každý dělá sám. A protože je stanový „tábor“ opravdu veliký, rekvizitu hledejte přímo na recepci. Heslo pro získání autentického pionýrského šátku z osmdesátek je „švidra vydra“. Šťastnému nálezci předáme v redakci Festivalového deníku (první patro hotelu Thermal) dvě vstupenky přímo na tento film, takže na projekci můžete vyrazit v pionýrském. Jo a víme, že jste včera „ztracenou“ knihu někdo našel, tak si přijďte ještě pro lístky na film *Requiem pro panenku*!

Filip Renč

Karlovarský filmový festival vítá další hosty. Dnes jsou jimi bulharští režiséři **Kristina Grozeva** a **Petar Valčanov** (*Otec*) a slovenský režisér **Damjan Kozole** (*Nevlastní sestra*), kteří přijíždějí uvést své filmy v Hlavní soutěži.

V soutěži Na východ od Západu uvedou své snímky režiséři **Andrei Cohn** (*Vazba*) či **Martti Helde** (*Skandinávské mlčení*). Dokumentární snímek *Nesmrtelní* přijíždí představit režisérka **Ksenia Okhapkina**. Režiséři **Andrea Caccia** (*Všechno zlato*

Ksenia Okhapkina

světa) a **Peter Strickland** (*Takové krásné šaty*) uvedou své filmy v Jiném pohledu.

Ve výběru českých filmů se představí režiséři **Bohdan Karásek** s filmem *Karel, já a ty* a **Jiří Strach** se snímkem *Klec*. Film *Zlatý podraz* přijíždějí reprezentovat herci **Filip Březina** a **Stanislav Majer**.

Režisér a producent **Ondřej Trojan** dnes na festivalu uvede svůj debut z roku 1991 *Pějme píseň dohola*. Svůj první hraný

Andrei Cohn

Peter Strickland

film *Requiem pro panenku* zase představí režisér **Filip Renč**. Oba tituly můžete vidět v sekci Bez cenzury. A festival přivítá i spisovatele a scenáristu **Vladimíra Kőrnera** s filmovou adaptací jeho románu *Zánik samoty Berhof*. (eh)

Ondřej Trojan

Andrea Caccia